

## Pamětník Zdeněk Čepelík

*"Vždycky musíte mít svůj vlastní názor a udržet si ho, i když to pro ostatní nemusí být příjemné."*

Zdeněk Čepelík se narodil 9. května 1956 ve Frýdlantě, jeho rodiče přišli do pohraničí spolu s dalšími, aby osídlili uvolněná hospodářství po odsunutých Němcích. Vybrali si dům v Pertolticích, za který museli zaplatit 108 500 Kč. Největší položkou byly pozemky a živý inventář, tedy šest krav, kozy, králíci a slepice. To se psal rok 1947. O sedm let později museli svých 10 krav, z toho 4 březí, odevzdat do JZD. Tam jeho rodiče museli i pracovat, maminka v živočišné výrobě a tatínek jako mechanizátor.

Pan Čepelík chodil na základní školu do Pertoltic. I přesto, že neměl jednoduché dětství, moc pěkně na něj vzpomíná, sice musel doma se svými sourozenci hodně pracovat, obstarávat hospodářská zvířata, ale hned jak měli hotovo, mohli si až do večera hrát venku. Na dovolenou kvůli hospodářství nejezdili, když ale hasiči pořádali zájezd, rádi se přidali.

Když v srpnu 1968 přijela okupační vojska Varšavské smlouvy, byl pan Čepelík ještě malý kluk, a proto v tom viděl spíše dobrodružství. Myslel si, že je to nějaké cvičení a obdivoval tanky a letadla. Dokonce se jel se sourozenci a kamarády podívat na křížovatku ve Frýdlantě, kde byly rozdrčené silnice od tanků. Když se o výpravě dozvěděli rodiče, dostaly děti pěkně vyhubováno. Po základní škole šel pan Čepelík studovat nástrojářství, ale jeho vysněné povolání bylo stát se kriminalistou, a proto nastoupil do školy Sboru národní bezpečnosti. Jako jednu vzpomínku ze studia vyprávěl, že došlo k přepadení poštovního vozu a zmizení asi šesti milionů korun. Při řešení případu zastavovali každé auto, ale peníze ani lupič se už nikdy nenašli.

Povinnou vojenskou službu začal pan Čepelík šestiměsíčním výcvikem ve Frýdku-Místku, kde to prý bylo nastaveno tak, aby ti slabší odpadli a zůstali jen ti nejzdatnější. Poté studoval v již zmíněné škole Sboru národní bezpečnosti, odkud ale odešel. Vojnu pak dosluhoval v Praze a v Kladně u Vojenských služeb. Vzpomíná, jak stavěli hydraulické mosty přes Labe. Měl hodnost svobodníka, byl tedy velitelem družstva, a tak mohl vypisovat pro své kamarády "opuštěný" každých čtrnáct dní. Domů jezdili z Prahy stopem.

S budoucí manželkou, která pochází z Huti, se seznámil při cestě do školy ve vlaku z Frýdlantu do Liberce. Po svatbě měli tři vlastní kluky a do pěstounské péče si vzali další čtyři děti, dvě holčičky a dva kluky. K tomu ještě měsíčně financovali vzdělání a léky pro holčičku z Afriky.

Svůj pracovní život spojil s kamenolomem v Krásném Lese, kde nejprve pracoval jako závodní lomu, což znamená, že řídil těžbu kamene a komunikoval s Báňským úřadem.

Kromě práce a rodiny dokázal ještě vystudovat večerní průmyslovou školu, a to s výbornými známkami, jenom z ruštiny měl trojku. Po sametové revoluci dostal šanci zachránit firmu před úpadkem. Z pozice vedoucího provozu kamenolomu v Krásném Lese se stal výrobním ředitelem v kamenolomu v Čerčanech a poté výkonným ředitelem celé firmy s 550 zaměstnanci. Udržet firmu v úpadku nebylo vůbec jednoduché, a dokonce ani bezpečné, byla to přece jen divoká devadesátá léta. V kamenolomu Krásný Les, který nakonec koupila firma Dobet, pracoval ještě dva roky v důchodu.

Dnes si užívá svou rodinu a rybaření.